10/10/2022

Patriarhul Daniel: Rugăciunea constantă aduce bucurie sfântă în viața Bisericii și a credinciosului

Image not found or type unknown

Patriarhul Daniel a transmis un mesaj în deschiderea Simpozionului Internațional de Teologie „Importanța rugăciunii în viaţa eclesială și personală a credincioșilor” care se desfășoară în perioada 9-13 octombrie la Palatul Patriarhiei.

În mesajul transmis, Preafericirea Sa își exprimă speranța că „acest eveniment academic va contribui la promovarea rugăciunii ca stare de întâlnire și convorbire a omului cu Dumnezeu, ca izvor de sfințire în Biserică și în familie, dar și ca arvună a bucuriei din Împărăția iubirii Preasfintei Treimi”.

Textul integral:

Rugăciunea constantă aduce bucurie sfântă în viața Bisericii și a credinciosului
Simpozionul Internaţional de Teologie Importanța rugăciunii în viaţa eclesială și personală a credincioșilor, organizat de Patriarhia Română, prin Sectorul Teologic-Educaţional, în cooperare cu Facultatea de Teologie Ortodoxă Justinian Patriarhul a Universității din București, cu sprijinul Secretariatului de Stat pentru Culte, reprezintă un eveniment semnificativ în cadrul manifestărilor prilejuite de Anul omagial al rugăciunii în viața Bisericii și a creștinului.

Acest eveniment se desfășoară în perioada 9-13 octombrie 2022, la Palatul Patriarhiei din București și reunește reprezentanți ai instituțiilor de stat, ierarhi, preoți, profesori și specialiști din țară și din străinătate.

Lucrările simpozionului sunt structurate în următoarele cinci secțiuni:

- Rugăciunea în Sfânta Scriptură. Repere biblice de comuniune a omului cu Dumnezeu prin rugăciune;
- Rugăciunea în viaţa liturgică și ascetică (filocalică) a Bisericii;
- Rugăciunea personală, familială și comunitară (de obște);
- Importanța rugăciunii pentru vindecarea și sfințirea omului;
- Denaturarea rugăciunii prin influența religiilor orientale și a practicilor pseudo-religioase.

Rugăciunea este temelia vieții și creșterii spirituale a omului, este mântuitoare și sfințitoare, deoarece ne umple de prezența lui Dumnezeu Cel atotmilostiv.

În Sfânta Scriptură regăsim îndemnuri nenumărate pentru a ne ruga. În Vechiul Testament, în cartea Eccleziasticul, înțeleptul Isus, fiul lui Sirah, spune despre omul rugător: „Inima sa, de dimineață, o înalță spre Domnul, Cel care l-a făcut pe el, și înaintea Celui Preaînalt se va ruga. Va deschide gura sa întru rugăciune și pentru păcatele sale se va ruga” (Eccleziasticul 39, 6-7). Regele Solomon, la sfințirea templului din Ierusalim, cerea smerit lui Dumnezeu: „Să asculți rugăciunea robului Tău și a poporului Tău, Israel, când ei se vor ruga în locul acesta; să asculți din lăcașul șederii Tale cel din ceruri, să asculți și să miluiești” (3 Regi 8, 30).

În Noul Testament, Îl întâlnim pe Domnul Iisus Hristos participând atât la rugăciunile din sinagogi (cf. Marcu 1, 21), cât și rugându-Se în singurătate (Luca 5, 16: „Iar El Se retrăgea în locuri pustii și Se ruga”). Mântuitorul Hristos i-a învățat pe ucenicii Săi rugăciunea Tatăl nostru, izvorul de inspirație al tuturor celorlalte rugăciuni.

În epistolele pauline pot fi întâlnite numeroase sfaturi și cereri pentru înmulțirea rugăciunii. Astfel, Sfântul Apostol Pavel îndemna comunitatea creștină din Efes: „Rugați-vă și pentru mine, ca să mi se dea mie cuvânt, când voi deschide gura mea, să fac cunoscută cu îndrăzneală taina Evangheliei” (Efeseni 6, 19). Iar creștinilor din Tesalonic le scria: „Mulțumim lui Dumnezeu totdeauna pentru voi toți si vă pomenim în rugăciunile noastre” (1 Tesaloniceni 1, 2). De asemenea, fidelului său ucenic Timotei și celor care îl ajutau în lucrarea sa pastorală le spunea: „Vă îndemn deci, înainte de toate, să faceți cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumiri, pentru toți oamenii” (1 Timotei 2, 1).

Împletirea benefică dintre rugăciunea individuală și rugăciunea liturgică a comunității a fost întotdeauna o caracteristică a spiritualității Bisericii Ortodoxe. În Apocalipsă se mărturisește că: „a venit un alt înger și a stat la altar, având cădelniță de aur, și i s-a dat lui tămâie multă, ca s-o aducă, împreună cu rugăciunile tuturor sfinților, pe altarul de aur dinaintea tronului” (Apocalipsa 8, 3). În acest sens, Sfânta Liturghie este și rămâne centrul și coroana vieții de rugăciune a Bisericii.

Rugăciunea, ca prezență și lucrare a Sfântului Duh în om, aduce mângâiere, pace și bucurie; ea ne unește cu Preasfânta Treime, izvorul bucuriei și vieții veșnice, dar și cu Biserica lui Hristos din toate timpurile și din toate locurile. Fără rugăciune nu este Biserică și nici viață creștină. Când pierdem bucuria și pacea sufletului este

semnul sigur că nu ne mai rugăm cum trebuie sau cât trebuie.

Creștinul ortodox trebuie să se roage cât mai mult, fiindcă rugăciunea aduce multă iubire sfântă în inimă, ne unește cu Dumnezeu, ne ajută să vedem în fiecare om un frate și în fiecare frumusețe a creației un dar de la Dumnezeu. Rugăciunea ne ajută să înfruntăm greutățile vieții și să pregustăm încă din lumea aceasta tăria și bucuria Învierii și a vieții veșnice. Nimic nu poate înlocui rugăciunea și nicio activitate nu este mai de preț decât ea, fiindcă ea ne dă inspirație și putere pentru cuvântul frumos și fapta bună.

Întrucât rugăciunea este biruința asupra înstrăinării omului de Dumnezeu, de sine însuși și de semeni, ea este izvor de comuniune și devine viața vieții noastre.

În contextul restricțiilor cauzate de situația pandemică mondială din ultimii ani, s-a constatat necesitatea accentuării practicii rugăciunii în viața Bisericii și a credincioșilor. Rugăciunea este izvor de bucurie și de putere spirituală, izvor de pace și de iubire față de Dumnezeu și de semenii noștri, este respirația spirituală a sufletului. Dacă îl chemăm pe Hristos stăruitor în rugăciune, zicând: „Doamne, mântuiește-ne!”, „Doamne, scapă-ne!”, atunci El vine la noi în suflet și ne ajută, ne luminează și ne întărește. Toate faptele bune ale creștinului și toate gândurile curate sunt roadele rugăciunii sale și ale celor ce se roagă pentru el.

În contextul împlinirii a 1000 de ani de la trecerea la Domnul a Sfântului Simeon Noul Teolog (†1022) și a 300 de ani de la nașterea Sfântului Paisie de la Neamț (†1722), Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a proclamat, de asemenea, anul 2022 drept Anul comemorativ al Sfinților isihaști Simeon Noul Teolog, Grigorie Palama și Paisie de la Neamț.

Pornind de la îndemnul Sfântului Apostol Pavel: „Rugați-vă neîncetat!” (1 Tesaloniceni 5, 17), sub călăuzirea Sfântului Duh și prin practica duhovnicească a Sfinților Părinți, rugăciunea: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcatosul”, denumită atât „rugăciunea minții”, cât și „rugăciunea inimii”, aceasta a devenit calea cea mai bună pentru luminarea sufletului și sfințirea vieții creștinului.

Rostirea neîncetată a acestei rugăciuni, însoțită de smerenie și pocăință a condus mulți creștini la o înaintare duhovnicească în sfințenie, culminând cu vederea luminii necreate sau a slavei Preasfintei Treimi, potrivit făgăduinței Domnului Hristos: „fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu” (Matei 5, 8). Prin practicarea rugăciunii neîncetate s-a născut în Biserică isihasmul, dorul de liniște și trezvie, sau starea de pace și bucurie duhovnicească, în contrast cu lumea

agitată1.

Felicităm pe organizatori şi binecuvântăm pe toţi participanţii la Simpozionul Internaţional de Teologie Importanța rugăciunii în viaţa eclesială și personală a credincioșilor, cu speranţa că acest eveniment academic va contribui la promovarea rugăciunii ca stare de întâlnire și convorbire a omului cu Dumnezeu, ca izvor de sfințire în Biserică și în familie, dar și ca arvună a bucuriei din Împărăția iubirii Preasfintei Treimi.

† DANIEL
Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

1 Vezi: Andre SCRIMA, Despre isihasm, trad. de Maria-Cornelia Ică, Anca Manolescu, Toader Saulea si Sorana Corneanu, București, Ed. Humanitas, 2003, pp. 74-75.

Vezi mai multe imagini în Galeria Foto de la eveniment.

Foto credit: Basilica.ro

Basilica.ro